

Nr 657.

Av herr **Johnsson** i Skoglösa m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 344, med förslag till förordning om nöjesskatt.

I proposition nr 344 har Kungl. Maj:t för riksdagen framlagt förslag till förordning om nöjesskatt. I ett bestämt avseende innebär förslaget till ny nöjesskatteförordning förenkling av gällande bestämmelser. De tre olika taxor, som, beroende på nöjestillställningens art och syfte, för närvarande tillämpas, skola ersättas av en enhetlig taxa. Härvid har nöjesskatten fastställts till 15 procent av bruttoinkomsten, vilket i genomsnitt räknat betyder någon sänkning i jämförelse med nu utgående nöjesskatt. I andra avseenden ha emellertid de föreslagna bestämmelserna gjorts mera komplicerade och givits en större omfattning än i 1940 års nöjesskatteförordning. En icke obetydlig utökning har sålunda företagits beträffande de skattepliktiga nöjena liksom rörande begreppet offentlig tillställning.

Vad beträffar utvidgningen av de skattepliktiga nöjena skall till dessa räknas uppvisning eller tävling i yrkesduglighet såsom att plöja, mjölka, väva och spinna. Härigenom skulle dessa tävlingar, som huvudsakligen anordnas av Svenska landsbygdens ungdomsförbund (SLU) och Jordbrukareungdomens förbund (JUF), vara att anse som nöjestillställningar, för vilka nöjesskatt utgår. Det måste för landsbygdens ungdom kännas motbjudande, att exempelvis plöjningstävlingar hänföras till samma klass i nöjesavseende som mannekånguppvisningar, bridgetävlingar och trolleriföreställningar. Visserligen skall enligt 14 § i den nya nöjesskatteförordningen nöjesskatt icke utgå för nöjestillställning, som anordnas i undervisnings- och uppfostringssyfte, varigenom en mjölkningstävling icke med säkerhet behöver räknas till skattepliktigt nöje. Men huruvida så sker blir en bedömningsfråga och som sådan säkerligen beroende på de lokala myndigheternas mer eller mindre välvilliga tolkning av bestämmelserna.

Som inkomstkälla för det allmänna torde tävlingar i olika grenar av lant-hushållning knappast komma att få någon större betydelse, eftersom sådana tävlingar endast mera sällan anordnas mot inträdesavgift. I ett annat avseende kunna emellertid de föreslagna bestämmelserna leda till mera svårberäkneliga följder. Om här nämnda tävlingar betraktas som nöjestillställningar, föreligger risk, att fester, vari dylika uppvisningar ingå som en särskild programpunkt, allenast av denna anledning anses vara nöjestillställningar och följaktligen nöjesskattepliktiga. Visserligen stadgar 19 §, att frågan huruvida nöjesskatt skall utgå på s. k. sammansatt tillställning skall bedömas med hänsyn till tillställningens huvudsakliga innehåll och syfte. Men

också denna paragraf är så vagt formulerad, att det blir beroende på vederbörande myndighets eget avgörande, om nöjesskatt skall utgå.

Starka skäl tala sålunda för att uppvisning eller tävling i sådan yrkesduglighet, som avser olika grenar av lantushållningen, icke skall betraktas som nöjestillställning i den nya nöjesskatteförordningen. Däremot böra exempelvis mannekänguppvisningar såsom föreslagits beläggas med nöjesskatt, då övertygande skäl för att sådana uppvisningar befrias från nöjesskatt icke kunna anföras.

Tävlingar, anordnade av s. k. lantliga ryttarföreningar, böra räknas till uppvisningar i yrkesduglighet och sålunda befrias från nöjesskatt. Om mot förmodan så icke skulle vara fallet, böra ryttartävlingar av detta slag liksom icke professionell idrott och gymnastik befrias från nöjesskatt i överensstämmelse med 15 §. Dessa ryttartävlingar, som anordnas utan totalisator och professionella ryttare, kunna icke jämföras med hästsporttävlingarna på de stora trav- och galoppbanorna.

Det kan ifrågasättas, huruvida icke nöjestillställningar, som anordnas av ideellt betonade organisationer för att förbättra föreningens ekonomi, borde åtnjuta befrielse från nöjesskatt. Ungdomsvårdskommittén har i sitt betänkande del II avgivit förslag i denna riktning, vilka emellertid icke upptagits av 1944 års nöjesskatteutredning eller Kungl. Maj:t. Enligt motionärernas mening bör denna fråga emellertid bli föremål för förnyat övervägande. Man kunde tänka sig, att en bygdegårdsförening finge hålla ett fåtal nöjesskattefria tillställningar per år under förutsättning att inkomsterna användes till finansiering av bygdegården.

Beträffande frågan när en tillställning skall anses vara offentlig har en avsevärd skärpning av gällande föreskrifter företagits. Detta framgår icke så mycket av vad 4 § i förslaget till ny nöjesskatteförordning innehåller som fastmera av vad den *icke* innehåller. Andra stycket 4 § i 1940 års förordning, som utan tvivel utgjorde ett behövt skydd gentemot alltför vid tolkning av begreppet offentlig tillställning, har nämligen uteslutits i Kungl. Maj:ts föreliggande förslag. Detta motiverar departementschefen bland annat med att nämnda föreskrift ej längre ingår i förordningen om biograf-föreställningar, att det är önskvärt, att begreppet offentlig tillställning är lika i nöjesskatteförordningen och förordningen om biograf-föreställningar och att särstadgandet, om det bibehålles i nöjesskatteförordningen, kan leda till resultat, som ur skattesynpunkt knappast äro rimliga. Härefter kan för det första invändas, att det är mera önskvärt, att i fråga om begreppet offentlig tillställning nöjesskatteförordningen överensstämmer med ordningsstadgan än med förordningen för biograf-föreställningar. För det andra lämnar varken departementschefen eller de sakkunniga närmare besked om på vad sätt särstadgandet förmodas medföra orimligheter ur skattesynpunkt. Man kan befara, att avsikten är att belägga nöjestillställningar, som enligt nuvarande praxis äro befriade därifrån, med nöjesskatt. Ett borttagande av 4 § andra stycket i 1940 års förordning kan komma att tolkas så, att nöjesskatt skall utgå på tillställningar, som anordnas av här åsyftade föreningar.

Det är därför betydelsefullt, att 4 § andra stycket i gällande förordning om nöjesskatt också ingår i den nya förordningen. Detta är så mycket angelägnare som de nuvarande bestämmelserna vunnit viss hävd och därmed skapat viss klarhet i här berörda avseende. Den föreslagna formuleringen av 4 § skulle utan tillägg av andra stycket i 1940 års förordning åstadkomma tvekan om bestämmelsernas tolkning.

Med anledning av vad som ovan anförts hemställes,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 344 med förslag till förordning om nöjesskatt måtte besluta, att 3 § punkt d) och 4 § skola erhålla följande lydelse:

3 §.

d) uppvisning eller tävling i sport, idrott eller gymnastik så ock i skicklighet av visst slag.

4 §.

Såsom nöjestillställning — — — därest tillställningen uppenbarligen utgör — — — dylika tillställningar, eller ingår — — — offentlig lokal (abonnerad föreställning) eller eljest — — — har tillträde.

Anordnas tillställning av en till viss organisation ansluten förening, skall den omständigheten, att utom föreningens egna medlemmar jämväl medlemmar i andra till organisationen anslutna föreningar äga tillträde, icke föranleda, att tillställningen skall vara att anse såsom sådan till vilken allmänheten har tillträde.

Stockholm den 3 november 1945.

Harald Johnsson
i Skoglösa.

Per Svensson
i Stenkyrka.

Sven J. Vigelsbo.